

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

CONTINUTUL

Nechințit pentru adevărata închinare (continuare)	
Partea noastră de moștenire	2
Indreptătorul și căile Sale . . .	4
Cum s'a isprăvit	5
„Indreptățiți prin credință: . . .	7
Cauza pentru ce nu	8
Imputare, recunoaștere, considerare	10
Pentru ce prin imputare	12
Evenimente de bucurie la Cleveland și Pittsburg	13

Autor: H. H. KNORR

Președintele societății: Watch Tower Bible and Tract Society 124
Columbia Heights - Brooklyn, 2 N. Y. U. S. A. „THE WATCHTOWER”,
România - Made in Romania Editura: Asociația „Martorii lui
Jehova” din România, Persoană juridică morală
București 2, str. Basarabia, 30

„De aceea, prea iubiiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.” — 1 Corinteni 15:58, Rotherham.

(continuare)

Partea noastră de moștenire

20. Aceia cari întocmai cu David refuză în mod ferm să aducă religioniștilor „jertfe de sânge” sunt obligați să fie de acord cu David că necazurile sunt multiple asupra acelor cari sunt înșelați în alergarea lor după alți dumnezei decât Iehova. Necazurile acelor cari au urmat dumnezeii Nazismului și ai Fascismului sunt prea bine cunoscute pentru a necesita să fie comentate. Necazurile acelor cari se închină dumnezeului cu triplă coroană a cetății Vaticanului sunt legați cu aceia cari au salutat pe Mussolini și au strigat *heil* lui Hitler. Dar ce necaz trebuie să vină asupra întregii „creștinătăți”, care a lepădat cunoștința lui Iehova, a persecutat pe Martorii Săi și a alergat după „dumnezeul acestei lumi”? Acest „dumnezeu al acestei lumi”, Satan, a fost aruncat din cer jos pe pământ de la nașterea împărăției cerești în 1914; și Biblia îl arată a fi de blamat pentru toate vaiurile și strămtorările cari au venit asupra omenirii de atunci, zicând: „Vai de voi locuitori ai pământului și ai mării, fiindcă diavolul a venit jos la voi, având mânie mare, deoarece el știe că are numai puțină vreme”. (Apoc. 12: 1—12) Satan Diavolul bine știe că are numai un timp foarte limitat până ce bătălia Armagedonului este un fapt implinit, și el întrebuintează orice mijloc spre a forța pe toți oamenii de partea sa a marelui chestiuni de discuție și să-i prevină de la întorcerea la Iehova Dumnezeu pentru refugiu. În afară de vaiurile pe cari Satan le-a înmulțit asupra popoarelor, închinătorii altor dumnezei decât Iehova, vor avea necazurile lor înmulțite în bătălia Armagedonului, într-un timp de strămtorare de care n'a fost niciodată, când Christos Isus execută răzbușnarea lui Iehova împotriva tuturor acestora.

21. În timpurile vecii Regele Saul a uitat pe Iehova și a alergat după demonism sau vrăjitorie, și necazurile sale au continuat să se înmulțească până ce a căzut peste sabia sa în bătălia de la Muntele Gilboa. Dar în ciuda persecuției lui Saul, și a despărțirii de patrie, datorită decretului nedrept al lui Saul, exilându-l, David s'a ferit de religie și a zis: „Iehova este partea mea de moștenire și pâharul meu. Tu imi îndrepti sorțul meu. O moștenire plăcută mi-a căzut la sorț, o frumoasă moșie mi-a fost dată. Eu binecuvintez pe Iehova, care mă sfăluiește, căci până și noaptea imi dă îndemnuri inimă”. (Psalm 16: 5—7, *Forsturea americană Standard*). Noi putem fi siguri că în zilele când se ascundea de Regele Saul ca un exilat

și ca o amenințare pentru rangul regal al lui Saul nimeni n'a fost de partea lui David decât aceia cari se închinau lui Iehova. Pentru momentul de față acești bărbați exilați erau la fel cu Levitii națiunii lui Israel, cari au servit pe Iehova în Templul Său și cari n'au avut moștenire în țara lui Israel, dar Iehova Dumnezeu a fost partea lor de moștenire; și cu El și cu serviciul Său ei erau pe deplin satisfăcuți. — Deuteronomul 10:9; 14:27; 18:1, 2; Numerii 18:20; Ezechiei 44:28.

22. Avu-a Christos Isus ceva mai bun când era pe pământ, predicând Evanghelia Împărăției și declarând numele lui Dumnezeu poporului? Nu; păsările au cuiburi, și vulpile au vizuini, dar El spunea că nu are loc unde să-și plece capul. El a fost supus spre a fi ostracizat (exclus) de către religioniștii pioși. El a lăsat conspirația urzită de ei să-l prindă și să-l omoare și să o ducă la bun sfârșit până la capăt, zicându-le numai: „Dar acum căutați să Mă omoriți, pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu”. (Ioan 8:40) Dar cu toată sărăcia și lipsa de azil aparente a lui Christos Isus, El era mulțumit, deoarece Iehova Dumnezeu este moștenirea Sa. Isus este „Moștenitorul tuturor lucrurilor” lui Iehova, și niciunul dintre dușmanii Săi nu L-au putut lipsi de această poziție favorită cu Dumnezeu.

23. Tot la fel stau lucrurile cu rămășița lui Iehova și însoțitorii lor în decursul „acestei prezente lumi rele”. Ei nu pretind o locuință permanentă în această lume, dar privesc înainte în „lumea viitoare”, lumea nouă a dreptății, cu „cerurile și pământul ei noi”. Când, de la 1918, ei erau chinuți de gloatele inspirații de preoțime și de agresiunile brutale ale hoardelor Nazi-Fasciste, ei „au luat cu bucurie prărlarea lumii (lor)” dispuși a părăsi cu totul pe aceștia, mai de grabă decât pe Iehova ca Dumnezeu. Mântuirea lui Iehova prin Christos Isus este partea lor de moștenire a pâharului lor pe care ei îl beau pentru a se răcori.

24. Toți Martorii lui Iehova, rămășița și însoțitorii lor, cari au întors spatelile foloaselor egoiste ale acestei lumi, se bucură de a avea pe Dumnezeu Cel Prea Înalt ca totul în toate al lor. Ei sunt convinși că, dacă ei stăruie credincioși față de El, El le va menține sorțul lor pe care El l-a ordonat pentru ei, fie spre a fi cu Christos pe tronul ceresc sau pe acest pământ

32. Cum se compară situația pământească a lui Isus cu a lui David, și totuș cum a fost situația Sa o poziție favorită?

33. Cum a arătat rămășița și însoțitorii ei că Iehova este „sorțul ales al moștenirii lor și pâharul lor”?

34. (a) Cum menține Iehova sorțul lor și face să le cadă la sorț o moștenire plăcută? (b) Cum îl binecuvintează ei, și cum le dă inima lor îndemnuri noaptea?

30. Cum s'au înmulțit necazurile în timpurile moderne și vor continua încă să se înmulțească asupra acelor cari alergă după alt dumnezeu?

31. Deosebit de Regele Saul, ce hotărâre cu privire la închinare a luat David, și cum era el și urmașii săi persecutați la fel ca Levitii din Israel?

după Armagheden. în decursul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Ei nu trebuie să se agite privitor la aceasta. În același timp, dacă Iehova Dumnezeu le acordă privilegiul, ocaziunea, mijloacele și teritoriul spre a se angaja în închinarea și serviciul Său ca Martori ai Săi, atunci ei sunt de acord cu David că sfoara de măsurat a lui Dumnezeu va fi căzut și însemnat de departe un câmp plăcut de activitate și de viață prezentă pentru ei. De aceea ei se luptă pentru libertatea lor cu care Cristos i-a făcut liberi să se închine lui Dumnezeu în această condiție favorită pe pământ. Ei binecuvântă numele lui Iehova în public și din casă în casă, chiar dacă lumea ostilă blastămă acel nume sfânt. Ei primesc sfat dela Iehova Dumnezeu prin organizațiunea Sa teocratică sub Cristos Isus. Astfel, în vremile inopinate de persecuțiune asupra lor, sau în mijlocul înțucării nelegiuirii și ignoranței care acopere popoarele, ei au instrucțiunile divine în părțile lor interioare, în inimile și mințile lor: și ei pot să mediteze asupra acestor instrucțiuni și cunosc calea spre a merge pentru binecuvântările și ocrotirea Sa.

35 Lumea se nămunează pentru ce aceștia nu sunt mișcați și îndepărtați în spre căile religiei, care duc la distrugere. Este pentru că poziția lor este cea a lui David, care a zis: „Am necurmat pe Iehova înaintea ochilor mei; gând este El la dreapta mea, nu mă elatin”. (Psalm 16:8, *Versionea americană Standard*). Ei nu pun alți dumnezei înaintea lor, nici chiar o icoană sau reprezentare a acestora. Ei își fixează afecțiunile lor asupra lui Iehova și se pleacă cu închinăciune numai Lui. Ținându-l astfel pe El totdeauna înaintea ochilor spirituali, ei sunt făcuți în stare să privească gloria Sa, datorită descoperirilor adevărului Său. Adevărul Său este prezentat în cuvântul Său, și acesta și îl studiază totdeauna pentru că să se înfrumuseze din ce în ce mai mult despre Dumnezeu și majestatea Sa, despre supremația, atotputernicia, suveranitatea universală și despre scopurile Sale de neînfrânt. Din cauza devotamentului lor hotărât și a adorării iubitoare pentru El, Iehova este la dreapta lor, spre a-i sprijini să nu cadă, să-i ocrotească și să-i justifice ca pe unii cari au apucat calea dreaptă. El îi ia de mână dreaptă și-i conduce pe calea dreaptă; și astfel ei nu sunt niciodată îndepărtați de pe partea Sa a marzi chestiunii de discuție.

36 Iehova niciodată nu va părăsi sau uita pe închinătorii și servii Săi credincioși, nici chiar în moarte; pentru că El păstrează în memorie pe credincioșii morți pentru binele viitor. Cunoșcând aceasta, și cunoscând rezultatul sigur al aceluia care stă neclintit pentru închinarea lui Iehova, psalmistul David zice: „De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se înveselește, și trupul mi se odihnește în liniște. Căci Tu nu vei lăsa sufletul meu în locuința

morților (în Sheol, *chirac*), nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea. Imi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt lucruri nespuse, și desfătări verinice la dreapta Ta”. (Psalm 16:9 — 11) David nu putea să moară de mâna dușmanului pentru că nu s'a îndepărtat dela închinarea lui Iehova; el a murit în gloria Impărăției și sufletul său a mers în iad, în Sheol, sau în groapă, și este încă acolo. De aceea David a văzut putrezirea; și el trebuie să aștepte timpul hotărât al lui Iehova spre a-i recrea sufletul său și a-l restatornici la viață ca unul dintre „prinții de pe tot pământul” în lumea nouă. Psalm 45:16.

37 Aici, prin urmare, David, după cum au afirmat apostolii Petru și Pavel, a vorbit în mod profetic despre Isus Christos. Isus a știut că triumful dușmanului asupra Lui prin omorirea Lui va fi numai aparentă; deoarece a treia Zi Dumnezeu îl va readuce din starea morții (Sheol, iad, sau groapă) prin recrearea Lui, nu ca un om, ci după cum era înainte de a veni pe pământ, anume, o persoană spirituală, numai că acum îmbrăcat în nemurire și neputrezire, expresia persoanei Tatălui Său. „Fiind omorât în trup, dar făcut viu în spirit”. (1 Petru 3:18, *Versionea americană Standard*). Prin înviere Iehova Dumnezeu a arătat credinciosului Său închinător, Cristos Isus, calea spre viață nemuritoare în ceruri; și Cristos Isus s'a urcat la cer, unde carne și sânge nu poate intra. El a intrat în prezența literară a lui Dumnezeu, a cărui Față nici un om de carne nu o poate privi și să rămână viu, și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu, spre a se bucura acolo pentru veci de plăceri încântătoare ca Justificatorul lui Iehova.

38 Prevăzând toate acestea înainte de moartea Sa pe lemn, Isus a putut fi mulțumit în inima Sa. „Gloria” Sa, care era comorata prețioasă de a servi pe Iehova, ca Sercul Său ales, Martorul și Justificatorul Său, putea să-L bucure sau să fie un serviciu vesel, nu unul supărător. Astfel trupul Său de carne, în care a servit pe Iehova Dumnezeu în momentul acela, putea „să se odihnească în liniște”, sau să locuiască în siguranță, cu încredere. Dușmanii Săi nu ar fi putut niciodată să spânzure trupul Său pe lemn până la timpul hotărât al lui Dumnezeu pentru aceasta. Isus a zis: „Pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu; pe care îl voi da pentru viața lumii” (Ioan 6:51); și El știa că, din pricina neprihănirii Sale față de Dumnezeu, nimic din ceea ce dușmanii ar putea să-L facă, nu va vătămă desăvârșita valoare a trupului Său ca „pâine” pentru viața aceluia din lume, cari cred în El. Înțărît cu astfel de cunoștință și asigurare, Cel Sfânt niciodată nu a alunecat dela închinarea și serviciul lui Iehova nici măcar cu o iotă. În moartea Sa credincioasă El a justificat suveranitatea universală a Tatălui Său, ca ceva ce trebuie să fie mărturisit, susținut și căreia trebuie să-i fie supus chiar până la moarte. Așa dar Iehova

35. (a) Cum au pus ei pe Iehova totdeauna înaintea lor? (b) Când și pentru ce nu se elatină ei?

36. (a) Știind toate acestea, poate servul să fie neclintit pentru închinarea lui Iehova? (b) Cum putem noi să știm că celelalte cuvinte ale psalmului nu s'au împlinit cu David?

37. Cu cine, atunci, s'au împlinit acele cuvinte, și cum?

38. Cum, atunci, a putut Isus să se bucure pe pământ, sufletul să i se înveselească și trupul să i se odihnească în liniște?

a implinit față de El toate bunurile promise în Psalmul șasesprezece.

39 Pentru aceste motive de-a-proapie relatate, rămășița unsă a lui Iehova încă pe pământ, poate să fie statornică, neclintită, totdeauna cu înbelșugare în lucrarea Domnului, cu atât mai mult cu cât ei știu că prin învierea lor din Sheol, iad, sau groapă, lucrarea pe care ei au indeplinit-o pe pământ în numele Domnului nu va fi fost în zărlar. Ei își vor fi secerat răsplata lor spre justificarea numelui Său, și vor fi numai la începutul unei vecinicii de închinare și serviciu lui Dumnezeu, în legătură cu Christos Isus. Ei de atunci se vor bucura de o vieță vecinică direct în prezența sau înaintea Feței lui Dumnezeu, și se vor bucura de desfătări cerești pentru vecie. Cât privește pe iubiții lor însoțitori din prezent „alte oi” ale lui Christos, aceștia deasemenea pot să știe că, dacă oarecine dintre ei moare credincios înainte de

39. Pentru cari motive relatate poate rămășița lui Iehova să fie neclintită și cu prosperitate în lucrarea Domnului, și tot la fel însoțitorii ei?

Armagedon, clarifică tuturor dușmanilor Domnului statornicia lor pentru închinarea lui Iehova, fapt ce va câștiga favoarea Sa pentru ei. Ei vor fi răsplățiți cu o înviere spre vieță pentru vecie pe pământ în desfătarea noii lumi a dreptății.

40 Binecuvântați cu cunoașterea acestor lucruri, servii consacrați ai lui Iehova, vor înfrunta pe toți dușmanii și stăruie neclintit în închinarea și serviciul lui Iehova. Stările exterioare pot fi aspre și apăsătoare, cu toate acestea inimile lor vor fi pline de bucurie. Trupurile de carne vor fi binecuvântate cu liniștea și sănătatea păcii lui Dumnezeu, care întrec orice judecată. Și „gloria” lor, anume, comoara lor glorioasă de a servi ca martori pentru El, pentru Regele și Impărăția Sa, îi va bucura și înveseli, deoarece va fi totdeauna un serviciu plin de bucurie și onorabil pentru ei întru justificarea binecuvântatului nume al lui Iehova.

40. Cum pot ei la fel să se bucure și să se odihnească și să se înveselească în sufletul lor?

(Watchtower din 1 Iulie 1945)

Indreptățitorul și căile sale

„Dumnezeu este Acela care indreptățește.” — Romani 8 : 33

I EHOVA Dumnezeu este Indreptățitorul. Din pricina acestui fapt El devine Izvorul vieții vecinice pentru oamenii cari sunt favorizați cu o participare în vesela lume nouă a dreptății. Din milă și pentru propriul Său nume, El prevede calea cea dreaptă pentruca vinovăția păcătosului să fie ștearsă și pentruca „indreptățirea care dă vieță” să vină la oricine care pășeste pe calea dreptății lui Dumnezeu.

2 Iehova zice: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale. Adu-Mi aminte să ne judecăm împreună, vorbește tu însuși, ca să-ți scoți dreptatea. Cel dintâi tată al tău a păcătuit, și învătătorii tăi s'au răsvrătit împotriva Mea”. (Isaia 43 : 25 — 27) Acele cuvinte arată cine este Indreptățitorul. Ele erau adresate națiunii lui Israel, urmașii lui Iacob, națiune care se ostenea să se justifice pe ea însăși înaintea lui Dumnezeu prin faptele dreptății de sine. Ei au uitat sau au micșorat faptul că strămoșul lor și al nostru, Adam, a păcătuit; și că ei la fel ca și ne-Israeliții au descins dintr'un păcătos și nu au putut să invingă dela sine imperfecțiunea și păcatul pe cari ei le-au moștenit dela el. Mai mult încă, oamenii cari au încercat să învețe pe Israeliți au greșit împotriva lui Dumnezeu prin urmarea practicelor religiei în locul poruncilor lui Dumnezeu, și astfel ei au mărit cu atât mai mult păcatul națiunii lui Israel.

3 Printre astfel de împrejurări cum puteau astfel Israeliții, deși în posesiunea legii scrise

a lui Dumnezeu, să nu se desvinovătească și să se indreptățească pe sine? Incercarea de a face astfel prin exercitarea de practici religioase, ei au rămas sub mânia lui Dumnezeu. „Decăceea”, zice Iehova Dumnezeu, „am socotit ca niște pângăriți pe căpeteniile sfântului locaș, am dat pierzării pe Iacob, și batjocurii pe Israel”. (Isaia 43 : 28) Iacob sau Israel nu a căutat indreptățire dela Dumnezeu, care șterge greșelile, pentru numele Său și apoi nu-și mai amintește mai mult de păcatele lor. Astfel Iehova Dumnezeu a dat națiunea lui Israel blestemului nimicire și batjocurei internaționale. În vederea unei astfel de căi a acelei națiuni, apostolul Pavel a discutat chestiunea indreptățirii în mod amănunțit și a zis cu privire la Israel: „Pentrucă, întrucât n'au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși, și nu s'au supus astfel neprihănirii, pe care o dă Dumnezeu”. (Romani 10 : 3) „Neprihănirea pe care o dă Dumnezeu” este singurul mijloc pentru o vieță vecinică în Lumea Nouă.

4 Fie ca orice persoană cu aptitudini drepte, interesată în câștigarea vieții vecinice, să ia cunoștință de un adevăr esențial, pe care îl demonstrează experiența lui Israel, și anume: Că nici o națiune și nici o creatură omenească nu se poate indreptăți pe sine spre vieță vecinică prin fapte și prin încercarea de a păzi legea. Să încerce o persoană atât de mult cât poate spre a se desvolta pe sine la perfecțiune, ea nu poate să scape de păcat și imperfecțiune,

1. Ca Indreptățitor, ce devine Iehova Dumnezeu pentru oameni? și pentru ce cauze?

2. Cu ce cuvinte către Israel arată Iehova care este Indreptățitorul? și cum erau cuvintele Sale adevărate despre Israel?

3. Cum încercau ei fără succes să se indreptățească pe ei înșiși? și prin urmare la ce i-a predat Iehova?

4. Ce adevăr esențial demonstrează experiența lui Israel, la care trebuie să luăm seamă?

pe care ea le-a moștenit dela strămoșul omenei, păcătosul Adam. Ea nu poate șterge fărădelegile și păcatele, nici nu poate ridica de deasupra sa condamnarea lui Dumnezeu, care a coborât asupra sa împreună cu moștenirea sa a păcatului și imperfecțiunii dela Adam. Israelii, cu legea lui Dumnezeu dată lor prin Moise, nu au putut să facă aceasta. Incapacitatea lor de a ține legea lui Dumnezeu desăvârșit și simplu, le-a dovedit că sunt călcători de legământ înaintea lui Dumnezeu, și aceasta a făcut nelegiuirea lor cu atât mai mare. Nereușita Israelitelor sub legământul legii, a dovedit că nu este absolut nimeni între oameni care să fie drept în sine, dar că toți aceia cari câștigă viață prin neprihănire, trebuie să facă aceasta prin neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, neprihănirea sau îndreptățirea pe care o prevede El. Fie că Iudeii de astăzi dobândesc un stat evreesc, întemeiat în Palestina, ori nu, aceasta nu schimbă acest fapt fundamental în depriveste starea lor cu Dumnezeu.

⁵ Scriind unor Iudei creștini, cari cunoșteau legea lui Moise, Pavel, el însuși odinioară un Iudeu, zice: „Ce urmează atunci? Suntem noi mai buni decât ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat, după cum este scris: Nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricopere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s'au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar. Gâttelejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem și amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor”. (Romani 3 : 9 — 18) Fără îndoială, noi putem fi de acord că acele cuvinte se potrivesc exact condiției întregii lumi. Dar apostolul Pavel citase acele cuvinte din mai mulți psalmi, astfel ca Psalmul 14 : 1 — 3, Psalmul 55 : 1 — 3, Psalmul 5 : 9, Psalmul 140 : 3, și Psalmul 36 : 1; și în ei Psalmistul nu vorbea despre păgânii dintre neamuri, ci despre Iudei, despre Israelii, cari erau în legământul legii cu Dumnezeu. Interesant! spui tu, dar ce are aceasta a face? Aceasta: Cuvintele pe cari apostolul Pavel le-a citat erau o condamnare a Iudeilor legați de lege. Aceasta dovedește că legământul legii nu a ridicat pe Iudei de sub condamnarea lui Dumnezeu, și că ei nu sunt găsiți a fi mai buni decât păgânii dintre neamuri.

⁶ Aceasta nu este interpretarea noastră despre astfel de chestiuni. Este concluzia inspirată a apostolului Pavel. Pentru că, după ce citează din Psalmi, el notează această concluzie scripturală: „Știm însă că tot ce spune legea, spune celor ce sunt sub lege, pentru că orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci nimeni nu

va fi găsit neprihănit înaintea Lui, prin faptele legii, deoarece prin lege vine cunoștința deplină a păcatului. — Romani 3 : 19, 20.

Fiind vinovați înaintea lui Dumnezeu în acelaș fel cum erau păgânii, Iudeii desigur nu erau îndreptății înaintea lui Dumnezeu. Ei nu erau capabili să se desvolte pe sine la perfecțiune umană prin încercarea de a face faptele legământului legii. Oricât de sincer s'au străduit ei, nu au putut să facă aceasta, din cauza moștenirii păcatului și a defectelor mintale și fizice, cari erau împotriva lor. Legea, prin enunțarea formelor particulare ale păcatului, a făcut pe cei cu inima curată să vegheze în mod pătrunzător asupra multelor căi în cari ei erau mai prejos de dreptatea absolută și au păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, jertfele oferite de preoțimea lor an de an, au servit numai ca să le amintească că ei erau păcătoși și aveau nevoie de ispășire pentru că să aibă legătură continuă cu Dumnezeu. În afară de aceasta, mulți dintre Evrei au păcătuit din neștiire împotriva legământului legii lui Dumnezeu, a poruncilor și ordonanțelor lui, prin urmarea tradițiilor și preceptelor pe cari clerul religios le lega asupra Evreilor. Astfel de tradiții și precepte circulau în jurul legii lui Dumnezeu, și au făcut-o ca și inexistentă. — Matei 15 : 1 — 9.

⁷ Astfel, an după an, acei Evrei au rămas vinovați și neîndreptății înaintea lui Dumnezeu. Jertfele lor de animale, aduse pentru ei înșiși ca individuali, sau pentru întreaga națiune în mod colectiv, nu făcea adevărată împăcare cu Dumnezeu pentru ei. Cum putea astfel de jertfe, fiind de mai puțină valoare decât un om perfect, să satisfacă vreodată dreptatea lui Dumnezeu și să dea Evreilor o socoteală curată cu El? Tot sângele jertfelor de animale, oferit în timp de 1500 de ani, nu ar putea egala în valoare viața de perfecțiune omenească pe care a pierdut-o Adam prin păcat. Aceasta este pentru că, an de an, marele preot Evreu, intra în Sfânta Sfintelor templului din Ierusalim ca să stropească sângele jertfelor de animale, înaintea harului lui Dumnezeu s'au „scaunul milei”. (Evrei 10 : 1 — 4; 9 : 6, 7; 13 : 11) Cu toate acestea, a venit timpul când nu a mai fost nevoie ca acele jertfe să fie oferite. Deasemenea, văzând că legământul legii nu era împlinirea reală a îndreptățirii cu poporul Său de legământ, Iehova a pus la o parte în acelaș timp, legământul legii, întrucât a servit în mod temporar scopului Său.

Cum s'a isprăvit

⁸ Dacă acum, dreptatea de sine, sau dreptatea prin faptele lor proprii, era imposibilă,

7. Pentru ce n'au putut Evreii să se îndreptățească pe ei înșiși? și cum era cunoștința păcatului prin lege?

8. Pentru ce nu procurau jertfele lor de animale ispășire pentru păcatele lor? și ce s'a întâmplat în cele din urmă acelor jertfe?

9. Deoarece nu prin darea legii lui Dumnezeu prin Moise, cum vine dreptatea creaturilor umane, așa după cum este explicat de către Pavel la Romani 8 : 3, 4?

5. Ce întrebă Pavel la Romani 3 : 9 — 18 pe creștinii Evrei? și ce dovedește citarea sa din mai mulți Psalmi?

6. În dovedirea că aceasta nu este interpretarea noastră, ce concluzie notează Pavel însuși?

pentru Evreii de sub acel legământ al legii, ea era tot atât de imposibilă pentru păgânii cari nu erau sub legea lui Dumnezeu. Dacă dreptatea și deci îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu nu provine dela noi înșine, singurul ei izvor poate fi Dumnezeu, și aceasta prin mila Sa. Cum, atunci, vine dreptatea dela Dumnezeu la oameni, dat fiindcă ea nu poate veni prin darea dreptei legi a lui Moise cu jertfele ei de împăcare? Intrebarea noastră este răspunsă de către Apostolul Pavel, în aceste cuvinte ale argumentului său despre îndreptățire: „Căci — lucru cu neputință legii, intrucât firea pământească o făcea fără putere. Dumnezeu a osândit firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentruca porunca legii să fie împlinită în noi, cari trăim nu după îndemmurile firii pământești, ci după îndemmurile duhului”. (Romani 8 : 3, 4, *Moffatt*) Cu alte cuvinte: „Căci ceea ce a fost cu neputință legii — zădărnicită după cum era prin slăbiciunea omenească — a îndeplinit Dumnezeu. Trimțând pe propriul Său Fiu în forma umanității păcătoase spre a interveni în păcat, Dumnezeu a condamnat păcatul în natura umană; pentruca în cazul nostru cerințele legii să fie pe deplin împlinite”. — *tru: u: crea Weymouth.*

10. Christos Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu a fost zădărnicit prin slăbiciunea omenească. El nu slăbise în carne prin păcat. El nu era asemenea lui Moise, mijlocitorul vechiului legământ al legii cu Evreii. Moise, cu toate că era un om credincios, era un om imperfect și supus păcatului. Dar mărturia inspirată cu privire la Isus ca un om pe pământ este că era „sfânt, nevinovat, fără pătă, despărțit de păcătoși”. (Evrei 7 : 26) Vieța Sa nu provenea dela Adam, ciar dacă a fost născut de o fecioară descendentă a lui Adam, deoarece vieța lui Isus a fost transferată jos din cer. Deaceea moartea care a intrat în lume prin păcatul lui Adam, nu a trecut prin mama umană a lui Isus asupra Sa, și nu a fost născut ca păcătos. Deaceea când adultul Isus veni la Ioan Botezătorul, care hoteza pe Evrei în apă pentru iertarea păcatelor lor, Ioan s'a opus să-L hoteze pe Isus. Dar Isus a stăpănit obiecțiunea lui Ioan zicând: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim toată dreptatea”. (Matei 3 : 13 — 15) Isus ca om a fost în mod absolut drept în carne. El era îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, și putea zice Fariseilor drepti în sine, cari conspirau să-L omoare: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8 : 46) Prin rezistența lui Isus împotriva păcatului, chiar sub persecuție și ispită, și în modul acesta Dumnezeu prin Fiul Său în carne, a condamnat păcatul în carne. „Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... Celce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în dub, a fost văzut de ingeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”. — 1 Timotei 3 : 16, *Am. Stan. Ver.*

11. Isus, în dreptatea Sa, era egal omului

10. Pentruce nu a fost zădărnicit Isus asemenea lui Moise ca mijlocitor? și ce mărturisește despre existența lui Isus chiar înaintea lui Dumnezeu?

11. Pentruce nu a primit Isus același mandat întocmai ca Adam și Eva? și ce a fost prin urmare scopul primar al lui Isus devenind om?

perfect Adam în Eden. Isus, statornic în îndreptățirea Sa, putea să trăiască pe pământ pe vecie, în care caz ar fi rămas o creatură de carne, vizibilă ochilor omenești. Dar Isus nu a primit dela Dumnezeu mandatul pe care Adam și Eva l-au primit în grădina Edenului; nici nu a prevăzut Dumnezeu pentru Isus o mi-reasă umană perfectă. Scopul lui Isus pentru care a fost trimis pe pământ a fost diferit. Prezența Sa în carne pe planeta noastră a fost numai temporară. Voința lui Dumnezeu cu privire la El, ca om era diferită de aceea a mandatului divin dat perfectului Adam. Scopul principal al lui Isus pe pământ a fost să justifice numele Tatălui Său, nume pe care Adam într'un Eden al perfecțiunii omisese să-l justifice din cauza păcatului cu voia împotriva suveranității universale a lui Iehova Dumnezeu și a legii acesteia. Acest scop principal al lui Isus, prin urmare, include calitatea Sa de Martor pentru Iehova. Isus a zis: „Eu pentru aceasta M'am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr”. — Ioan 18 : 37.

12. Scopul secundar al lui Isus pentru care a fost născut pe acest pământ ca o creatură umană perfectă, era ca să se poată produce o jertfă umană perfectă, care să poată pregăti calea pentru omeneire la îndreptățire cu Dumnezeu. Jertfa Sa nu era pentru scopul de a descărca sau scăpa pe Adam de vină. Nu; Adam a fost un făcător de rele cu voia împotriva lui Dumnezeu și nerespectând propria sa perfecțiune umană. Sentința lui Dumnezeu asupra lui Adam, este ceva ce nu se poate retrage. Legea lui Dumnezeu se aplică împotriva lui Adam în același fel ca și în cazul unui ucigaș precugetat care a fugit la una din celățile evreești de scăpare pentru îndurare prin marele preot; lege care sună: „Să nu primiți răscumpărare pentru vieța unui ucigaș vinovat de moarte, ci să fie pedepsit cu moartea. Să nu primiți răscumpărare pentru cel (un ucigaș fără voie) ce trebuie să fugă în cetatea lui de scăpare, ca să se întoarcă să locuiască în țară până la moartea preotului”. (Numerii 35 : 31, 32) Deaceea jertfa omului perfect Isus a fost oferită pentru a procura satisfacție dreptății divine pentru urmașii lui Adam, și cari au fost păgubiți de către tatăl lor și au fost neputincioși, născuți sub condamnare, în păcat și imperfecțiune. (Romani 5 : 12) Astfel Isus, prin jertfa umanității Sale drepte sau îndreptățite, a pregătit o cale în conformitate cu voința lui Dumnezeu pentruca urmașii lui Adam să câștige îndreptățire dela Dumnezeu.

13. Ceea ce Isus a răscumpărat prin jertfa propriei Sale vieți perfecte umane, nu era păcătosul Adam, ci vieța umană perfectă, pe care Adam o pierduse de bunăvoie prin păcat, și pe care a omis să o transmită urmașilor săi. „Vieță pentru vieță” (Deuteronomul 19 : 21) Și Dumnezeu, acceptând jertfa perfectă a lui Christos Isus, arăta înainte propria Sa dreptate. Adică, făcând aceasta, Dumnezeu nu pune la o parte propria Sa sentință împotriva lui Adam, nici nu călca propria Sa dreptate

12. Care era scopul secundar al lui Isus pentru care a fost născut? și pentruce nu cuprânde el ușurarea lui Adam de pedeapsa sa?

13. Ce, atunci, răscumpără jertfa lui Isus? și cum servește ea pentru îndreptățire?

perfectă și inviolabilă; ei El a primit jertfa lui Isus pentruca să pregătească o bază dreaptă pentru îndestularea pretențiilor dreptății împotriva urmașilor lui Adam și pentru îndreptățirea lor. Aceasta a fost calea dreaptă a lui Dumnezeu pentru pregătirea dreptății pentru omenire; nu pentru îngerii căzuți, observi tu, ei pentru omenire, pentrucă jertfa lui Isus a fost aceea a umanității îndreptățite.

11 Astfel, fără a disprețui dreptatea, Iehova Dumnezeu arăta milă și bunătate față de omenire. Pe când Fiul Său era acela care a murit, Iehova Dumnezeu era acela care a pregătit jertfa, intrucât El s'a învoit ca Isus să moară astfel. Tot asemenea El a săvârșit minunea prin care viețea lui Isus a putut fi transferată din gloria cerească în pântecole fecioarei evreice. Observă ce bine este aceasta expus de către apostolul inspirat. După ce a constatat că Evreii nu au reușit să câștige dreptatea dela Dumnezeu prin legământul legii, Pavel zice:

12 „Dar acum s'a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre care mărturisese legea și proorocii — și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Christos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire (între Evreu și păgân). Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Christos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentruca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel în cât, să fie neprihănit, și totuș să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus. Unde este dar pricina de laudă? S'a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ei prin legea credinței. Pentrucă noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele legii. Sau, poate, Dumnezeu este numai Dumnezeul Iudeilor? Nu este și al neamurilor? Da, este și al neamurilor; deoarece Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur, și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur (păgani); (Romani 3:21 — 30, *Goodspeed*) Expresiunile traduse „socotit neprihănit” și „să socotească neprihănit” (versetele 24, 26, 28, 30) în traducerea de mai sus din greacă, este tradus „îndreptățit” și „îndreptățitor” în alte traduceri engleze, astfel ca versiunile „*Regelul Iacob și Anierian Standard*”.

«Îndreptățit prin credință»

13 În numărul precedent al *Turnului de Veghere* am arătat că cititorii noștri de bine ar trebui să înțeleagă astăzi acest subiect. Ei în-

14. Ce arăta Iehova astfel omenirei? și pentruce era El Cel ce a pregătit jertfa?

15. Cum descopere Pavel la Romani 3:21-30, felul cum este îndeplinită îndreptățirea, și pentru ce scop primordial?

16. Pentruce trebuie cititorii de astăzi ai *Turnului de Veghere* să înțeleagă acest subiect al îndreptățirii?

trețin speranța supraviețuirii Armagedonului și câștigării vieții pe pământ în Lumea Nouă, și ei ar trebui să se asigure dacă sunt acum „îndreptății prin credință” sau ce va însemna îndreptățirea lor pentru ei, dacă aceasta vine la ei. În acest timp de tranziție dela nedreapta lume veche la dreapta lume nouă, este important pentru noi toți să cunoaștem faptele scripturale. Pierderea îndreptățirii lui Adam înaintea lui Dumnezeu a însemnat moarte și pierderea perfecțiunii umane și a drepturilor la viețea pământescă pentru el și pentru urmașii săi. Îndreptățirea „prin răscumpărare (sau eliberare) adică în Christos Isus” înseamnă viețea și câștigarea perfecțiunii umane și a drepturilor la viețea pământescă. Astfel aceasta este o „neprihănire care dă viețea”, și aceasta este îndreptățirea pe care o discutăm noi aci. — Romani 5:18.

17 Cercetătorul neinformant va disputa declarațiunea că membrii „bisericii lui Dumnezeu”, cari sunt aspirații la „Împărăția cerurilor”, sunt îndreptății acum, Pavel, scriind prima sa scrisoare către Corinteni, zice în introducere: „Către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Christos Isus, chemați să fie sfinți, și către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Christos, Domnul lor și al nostru. Credincios este Dumnezeu care v'a chemat la părlășia cu Fiul Său Isus Christos, Domnul nostru. Și voi, prin El, sunteți în Christos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare”. (1 Corinteni 1:2, 9, 30) Mai târziu, în capitolul 6, versetele 9 — 11, Pavel zice către acești sfințiți, chemați și răscumpărați: „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiiți, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreșii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în numele Domnului Isus Christos, și prin Duhul Dumnezeu-lui nostru”. Văzând că persoane ne drepte nu vor moșteni niciodată Împărăția lui Dumnezeu, nimeni din aceștia nu pot să fie vreodată din „Biserica lui Dumnezeu” fără ca mai întâi să fie îndreptății.

18 Unii vor obiecta acum: Admițând că toți membrii credincioși ai „Bisericii lui Dumnezeu” de de-alungul erei creștine erau îndreptății, cum atunci că au murit? Dacă ei aveau neprihănirea care dă viețea, cum atunci că ei în realitate nu erau perfecți în carne, întocmai ca Isus Christos, Capul și Conducătorul lor? Și pentruce n'au rămas ei în viețea, văzând că erau liberi de condamnarea la moarte a lui Dumnezeu? Răspunsul este: Deoarece ei erau îndreptății prin faptul că dreptatea li s'a imputat, recunoscut, sau li s'a socotit spre dreptate.

19 Spre a ne ajuta să înțelegem aceste ches-

17. Este „biserica lui Dumnezeu” îndreptățită acum? și ce scriptură este supusă acestui pîunct de vedere?

18. În ce privește faptul îndreptățirii bisericii, ce chestiuni sunt ridicate ca obiecțiune? și care este, pe scurt, răspunsul?

19. Cum a fost îndreptățit Abraam, și cum a fost el numit pentru aceasta?

tiuni, apostolul se referă la patriarhul Abraam pentru o ilustrațiune. Biblia vorbește despre Abraam ca fiind îndreptățit; și chestiunea se ridică cu privire la el: Primește el îndărăt „neprihănirea care dă vieață?” Biblia răspunde Nu. Iacob 2:21 — 24, se referă la lucrările și faptele lui Abraam, cari erau o evidență practică a credinței sale, și zice: Abraam, părintele nostru, n'a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s'a împlinit Scriptura care zice: Abraam a crezut pe Dumnezeu, și i s'a socotit ca neprihănit; și el a fost numit „prietenu lui Dumnezeu. Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință”. Pentru ce astfel? „Căci după cum trupul fără spirit este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă”. (Iacob 2:26) În această citație în Iacob, cuvântul „imputat” (în traducerea românească, „socotit”) este tradus din *logdžomai* (grecește) care este tradus în altă parte și a *recunoaște, a considera, a socoti, a estima*. Aceste cuvinte au toate același sens, astfel că ar fi egal de drept a zice: 'Abraam a crezut pe Dumnezeu, și i-a fost recunoscut, considerat sau socotit spre dreptate, și el a fost estimat ca drept.

²⁰ Declarația biblică că credința sau încrederea lui Abraam i-a fost socotită spre dreptate, datează cu mult mai înainte de aceea în legătură cu jertfirea fiului său Isaac. (Genesa 22:1 — 19) Când Abraam (sau Abram, cum era numit atunci) era încă fără copii, fiind afunci cam de 85 de ani, Iehova Dumnezeu îl luă afară din corturile sale, sub un cer înstelat și, referindu-se la stele, a zis lui Abram: „Așa va fi sămânța ta”. Chiar cu ani înainte de aceasta, Dumnezeu a zis lui Abram: „Sămânței tale voi da această țară”. Noi întrebăm, Pierdutu-și-a Abram acum speranța de a fi tatăl unei sămânțe (urmas)? Putea el acum să creadă că sămânța sa ar deveni numeroasă întocmai ca stelele?

²¹ Cât despre faptul dacă atitudinea pe care Abram acum căutase să o atingă față de promisiunea lui Dumnezeu, l-a creditat sau discreditat în ochii lui Dumnezeu, Biblia zice: „Și el a crezut în Domnul (Iehova); și El i-a socotit aceasta spre dreptate”. (Genesa 15:1 — 6; 12:7) Sau, altfel zis: „Și el s'a încrezut în Domnul, care i-a considerat aceasta spre bine”. (Traducere americană) Acest fapt apostolul Pavel îl amintește de repetate ori în scrierile sale, zicând: „Căci ce zice Scriptura? Abraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s'a socotit ca neprihănit. Însă celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănit... Căci zicem că lui Abraam credința „i-a fost socotită ca neprihănit”... Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acestei neprihănitri, pe care o căpă-

tase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta pentru ca să fie tatăl tuturor celor cari cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănitrea aceasta;... El nu s'a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească. Deaceia credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănit”. (Romani 4:3 — 5, 9, 11, 20, 21, 22, *Traducere americană*) Tot așa și Abraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănit”. — Galateni 3:6, *Traducere americană*.

²² Citațiunile scripturale de mai sus, provoacă o întrebare, și anume: La ce eră Abraam îndreptățit? În răspuns unii vor argumenta că 'îndreptățirea e îndreptățire'; prin care ei înțeleg că termenul înseamnă unul și același lucru dela un capăt la altul al Bibliei, și că prin urmare Abraam avea aceeași „neprihănitrea care dă vieață” pe care a avut-o „Biserica lui Dumnezeu” din zilele lui Christos. În sprijinul acestui fel de argument ei vor zice mai departe că Dumnezeu i-a socotit anticipat lui Abraam îndreptățirea pe care creștinii o primesc prin credință în Christos Isus. Bine, atunci, în conformitate cu un astfel de argument, toți oamenii credincioși de dinainte de Christos, toți, dealungul drumului, îndărăt până la Abel, aveau îndreptățirea creștinului, și aceea ar fi atunci înțelesul lui Evrei 11:7, care zice: „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănitrii care se capătă prin credință”. Cu toate acestea, Scripturile nu sunt de acord cu argumentul că Noe și alți bărbați și femei credincioase din vechime, aveau îndreptățirea care este particulară „Bisericii lui Dumnezeu”. Pentru ce nu?

Cauza peñtruce nu.

²³ Lucrurile credinței, în cari creștinul trebuie să creadă pentru „neprihănitrea care dă vieață”, sunt mai depline și mai îndepărtate, dinainte de cecece a crezut Abraam. Fără îndoială, Abraam avea făgăduința lui Dumnezeu: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului” (Genesa 22:18); și Abraam a crezut că această Sămânță va veni. Christos Isus, care este acea Sămânță a lui Abraam, a confirmat acel fapt, zicând: „Abraam s'a bucurat să vadă ziua Mea: și el a văzut-o și s'a bucurat”. (Ioan 8:56) Abraam a crezut că va fi o Sămânță spre a binecuvânta toate națiunile pământului. Dar Abraam nu a putut identifica în mod specific cine va fi acea Sămânță, dacă ea va fi fiul său Isaac, sau nepotul său Iacob, sau strănepoții săi, cele douăsprezece triburi ale Israelului natural. Creștinii, dimpotrivă, au identificat pentru ei în mod definitiv această

22. Ce chestiune provoacă aceasta cu privire la Abraam? și cum argumentează unii aceasta?

23. Cu privire la Sămânța promisă, cum este credința creștinului deplină și mult mai avansată decât aceea a lui Abraam?

20, 21. Sub ce împrejurări a avut loc prima declarație cu privire la îndreptățirea lui Abraam? și ce zice Pavel despre îndreptățirea lui Abraam?

Sămânță ca să crească în ea. Lor le este scris: „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Abraam și sămânței lui. Nu zice și sămânțelor (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: și sămânței tale, adică Christos”. — Galateni 3 : 16.

²⁴ Mai mult încă, Abraam nu a apreciat că această Sămânță va muri pentru justificarea numelui lui Iehova, înainte ca binecuvântarea să vină națiunilor. Abraam, când jertfea pe fiul său iubit Isaac, nu știa sau nu-și închipuia că el preumbrea pe Dumnezeu în jertfirea Fiului Său unul născut, Christos Isus, în carne. Descendenții Evrei ai lui Abraam nu știau sau nu apreciau acel fapt; și chiar când Isus a spus apostolilor Săi Evrei că El trebuie să moară și va fi ridicat din nou dintre morți, ei nu credeau în El. Apostolul Petru a mustrat aspru pe Isus și a zis: „Să te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16 : 21 — 23) Dar aceste fapte vitale sunt parte din credința sau increderea creștinului îndreptățit. Este evident, prin urmare, că nici Abraam nici descendenții lui Evrei de sub legământul legii, nu aveau astfel de articole de credință. Credința care a rezultat în „neprihănirea care dă viață” a venit cu Christos Isus. În sprijinul acesteia, apostolul Pavel vorbește creștinilor Evrei, cari odinioară erau sub legământul legii și zice: „Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită. Astfel, legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta. Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Christos Isus”. — Galateni 3 : 23 — 26.

²⁵ Deaceia „neprihănirea care dă viață” prin credință era aproape cu douămii de ani mai târziu decât ziua lui Abraam, și ea a venit numai prin sosirea Sămânței promise a lui Abraam, Christos Isus. În armonie cu aceasta noi trebuie să concludem că lui Abraam, chiar cu toată credința sa, nicio „neprihănire care dă viață” nu a putut să-i fie dată anticipat sau înainte de aducerea la iveală a acestei Sămânțe. Acela nu era scopul lui Dumnezeu cu privire la Abraam; și Dumnezeu nu se întrece pe sine însuși, când scopurile Sale sunt stabilite. Cum știm noi că îndreptățirea prin fapte a lui Abraam, sau dreptatea sa imputată, nu era „neprihănirea care dă viață” care este recunoscută sau socotită „Bisericii creștine a lui Dumnezeu”? Deoarece dacă aceasta ar fi fost astfel, atunci Abraam nu ar fi murit și nu ar fi fost înmormântat cu părinții săi. Lui i-ar fi fost dat perfecțiune omenească ca un fiu pământesc al lui Dumnezeu, astfel cum a avut Adam în Eden; și credincioșia continuă a lui Abraam față de Dumnezeu, nu ar fi permis ca el să moară la vârsta de 175 de ani.

²⁶ Dar presupunând că Abraam ar fi fost astfel îndreptățit, și presupunând că descendenții săi, cele douăsprezece triburi de Evrei, ar fi moștenit îndreptățirea lui Abraam, ce ar fi urmat apoi? Ar fi pus Dumnezeu atunci pe Evrei sub legământul legii prin Moise? Pentruce ar fi pus Dumnezeu atunci pe acei urmași aleși și credincioși ai lui Abraam, Isaac, și Iacob sub legământul legii pentru a demonstra că „prin faptele legii nici o carne nu va fi îndreptățită în ochii Săi: pentrucă prin lege este cunoștința păcatului”? Cu siguranță că Dumnezeu nu ar fi făcut astfel, dacă îndreptățirea lui Abraam a fost o „neprihănire care dă viață” acordată în anticipația morții Sămânței lui Abraam, Christos Isus. Amintiți-vă că Iosua, succesorul lui Moise, era sub legământul legii, pe care l-a mijlocit Moise; și așa erau marile preot Aaron, arhitectul Bezaleel, profetul Samuel, judecătorii Barak și Gedeon, regele-păstor David, și profetul Isaia, toți aceia cari erau folosiți ca tipuri sau simboluri ale lui Christos Isus. Și totuși „neprihănirea care dă viață” nu le-a fost anticipată și nu li s'a socotit spre dreptate înainte ca Christos Isus să moară în realitate.

²⁷ Mai mult încă, dacă „neprihănirea care dă viață” fusese anticipată lui Abraam înainte de moartea lui Christos, și dacă ea fusese aceeași neprihănire ca aceea acordată Bisericii lui Dumnezeu, pentruce, atunci, nu a fost Abraam un membru al Bisericii lui Dumnezeu? Pe lângă aceasta, văzând că Abraam a fost credincios până la moarte, pentruce învierea sa dintre morți nu l-ar introduce în cer, în glorioasa răsplată a bisericii, în „Impărăția cerurilor”? Dar Scripturile exclud pe Abraam din cer; și Isus a declarat că cel mai mic în Impărăția cerurilor va fi mai mare decât Abraam și urmașul său Ion Botezătorul. (Matei 11 : 11) Toată dovada actuală este, prin urmare, că Abraam nu a avut „neprihănirea care dă viață” recunoscută lui din cauza credinței sale. Fie ca persoanele de bine, cari se așteaptă într-o zi să vadă pe Abraam pe pământ, să-și însemne bine acest fapt.

²⁸ Deaceia noi trebuie să concludem cu Scripturile că cece a rezultat din credința lui Abraam, era îndreptățire de prietenie cu Dumnezeu. Îndreptățirea sa i-a deschis privilegiul să servească ca un tip lui Iehova Dumnezeu și să aibă făgăduințele lui Dumnezeu date lui și să fie strămoșul pământesc al Aceluia care trebuia să devină Sămânța, Christos Isus. „Astfel s'a împlinit Scriptura care zice; 'Abraam a crezut pe Dumnezeu, și i s'a socotit ca neprihănire; și el a fost numit prietenul lui Dumnezeu.'” (Iacob 2 : 23, *Goodspeed*) Credinciosul Abraam este numit „prietenul” lui Dumnezeu la Isaia 41 : 8 și 2 Cronici 20 : 7.

24. Ce alte fapte vitale nu a avut Abraam ca o parte a credinței sale? și când vine îndreptățirea care dă viață?

25. Ce, atunci, concludem noi în ce privește îndreptățirea lui Abraam? și cum sprijinește moartea lui Abraam acea concluzie?

26. Dacă îndreptățirea lui Abraam a fost aceea care dă viață, pentruce a procedat Iehova diferit cu Israelii?

27. Ce alte consecințe următoare „neprihănilor care dă viață” arată că Abraam nu a avut aceeași îndreptățire întocmai ca aceea a bisericii creștine?

28. Deci, la ce trebuie să concludem că Abraam era îndreptățit?

Imputare, recunoaștere, considerare:

²⁹ Punctul principal de notat în legătură cu aceasta, este următorul: Acea dreptate sau neprihănire a fost imputată, recunoscută, socotită sau considerată lui Abraam din pricina credinței sale în Dumnezeu și în cuvântul Său. Adică, Abraam nu era în realitate făcut drept în carne, pentru că trupul său a continuat să fie imperfect întocmai ca și înainte și deasemenea moartea care a coborât de la păcătosul Adam, în cele din urmă a cuprins și pe Abraam. Dar în decursul vieții sale îndreptățirea sa prin credință îi dădu un privilegiu stând de partea lui Dumnezeu, o poziție dreaptă, astfel că el a putut să se bucure de privilegiile unei prietenii cu Dumnezeu. Acum ce era posibil pentru Dumnezeu să facă cu sau pentru Abraam, îi era posibil să facă și pentru alții. Ce anume? Îi îndreptățește prin credință; recunoaște, impută, socotește sau consideră spre dreptate altora, pe baza credinței lor. Indreptățirea lui Abraam era acel fel de îndreptățire și de aceea poate fi zis a fi tipică. Adică, ea era un fel de îndreptățire pe care Dumnezeu va continua-o în viitor pentru alții. Acesta este argumentul la care se oprește apostolul Pavel în capitolul patru din Romani, versetele 20 — 25, zicând:

³⁰ „El (Abraam) nu s'a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească. De aceea credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. Dar nu numai pentru el este scris că i-a fost socotită ca neprihănire; ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Christos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți”. (*Goodspeed*) Adică: „Care a fost dat pentru greșelile noastre, și a fost sculat din nou pentru îndreptățirea noastră”. — *Vershune autorizată*.

³¹ Aceia cărora apostolul le-a scris astfel, nu sunt „toți oamenii” sau „masa omenirii”, ci sunt „Biserica lui Dumnezeu”. Cuvintele sale de introducere arată aceasta: „Deci, vouă tuturor, cari sunteți prea iubiți ai lui Dumnezeu în Roma, chemați să fiți slinți: Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Christos”. (Romani 1 : 7) Unora ca aceștia le acordă Dumnezeu în favoarea Sa, imputarea dreptății, datorită credinței lor. Astfel de imputare a dreptății le aduce pace cu El și rezultă într-o îndreptățire care nu o puteau avea înainte ca Christos să fi fost sculat din morți. Prin urmare Pavel, când a predicat la Antiochia în Pisidia, a zis Evreilor cu privire la Isus: „Dar Acela, pe care L-a înviat Dumnezeu, n'a văzut putrezirea. Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și

oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de cari n'ați putut fi iertați prin legea lui Moise”. (Fapte 13 : 37 — 39) Această este o îndreptățire pe care Abraam nu a putut-o obține, pentru că condițiile necesare nu fuseseră pe atunci prevăzute. De aceea, asemănarea între tratamentul lui Dumnezeu față de Abraam și tratamentul Său față de biserica creștină, nu este în ce privește gradul de îndreptățire, ci în ce privește imputarea dreptății. Asemănarea este în ce privește folosul imputării, al recunoașterii, al socotirii sau al considerării. Indreptățirea de care se bucură Biserica lui Dumnezeu, cu toate acestea, îi introduce în privilegiul de grad mai mare decât acelea de cari s'a bucurat Abraam odinioară.

³² Indreptându-ne din nou mințile noastre spre chestiunea ridicată în paragraful 18, anume: „Dacă Biserica lui Dumnezeu are acum „neprihănirea care dă viață”, pentru ce nu posedă perfecțiune reală în carne, așa după cum o avea Adam? Chestiunea imputării sau considerării o explică. Dreptate reală sau perfecțiune în carne, nu le-a fost dată în mod literal, dar ea le este imputată, recunoscută, socotită sau considerată. Și din pricina acestei dreptăți care le este considerată în socoteala lor, ei sunt îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu. Înainte de aceasta, datorită nașterii lor în păcat, ei erau sub condamnare înaintea lui Dumnezeu. Păcatul și imperfecțiunea au fost puse în socoteala lor și acestea stăteau împotriva lor. Dar acum mila lui Dumnezeu a pregătit o cale dreaptă pe care această socoteală rea, acest debit, putea fi șters, și ei puteau avea o socoteală curată cu El și ceva în creditul lor.

³³ Aceasta poate fi ilustrat prin tratamentul lui Pavel față de Onisim, care a fugit de la stăpânul Filimon și întâlnindu-se cu Pavel deveni un creștin. Scriind lui Filimon, Pavel i-a cerut această favoare cu privire la Onisim: „Și dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea”. Adică: „Dacă el ți-a pricinuit vreo pierdere sau îți datorează cu ceva, treci-o în socoteala mea”. (Filimon 18; *Goodspeed*) Pavel a aranjat socoteala lui Onisim cu Filimon, creditorul acestuia; și astfel Pavel a îndreptățit pe Onisim înaintea lui Filimon, dar fără a-i da în realitate ceva bani literali lui Onisim. Pavel a putut face un astfel de aranjament, deoarece serviciul pe care el l-a făcut lui Filimon, era mai mult decât banii pot cumpăra, mult mai de preț decât pagubele financiare pe cari Onisim le-a pricinuit stăpânului său Filimon.

³⁴ Tot așa Iehova Dumnezeu consideră membrilor bisericii lui Dumnezeu ceea ce Adam avea, sau echivalentul a ceea ce avea Adam în grădina Eden înainte de păcatul său, adică, dreptate și perfecțiune omenească, cu drepturile de viață în Paradis, cuprinzând și calitatea de fiu omenesc al lui Dumnezeu. Despre perfectul Adam este scris: „Adam, care era fiul lui

29. Care este punctul de vedere special ce trebuie însemnat în această legătură? și de aceea în ce chip era îndreptățirea lui Abraam tipică?

30. La ce cuvinte se oprește Pavel cu privire la acest punct de vedere la Romani 4 : 20 — 25?

31. Cui adresează Pavel acele cuvinte? și în ce chip este aceasta o asemănare între procedura lui Dumnezeu și cea a lui Dumnezeu față de Abraam?

32. Pentru ce, atunci, biserica lui Dumnezeu nu are perfecțiune reală în carne, dacă este îndreptățită?

33. Cum poate fi ilustrată aceasta prin procedura lui Pavel cu Onisim și Filimon?

34. Ce creditează Dumnezeu membrilor bisericii? și cum poate El face aceasta în mod iust?

Dumnezeu". (Luca 3 : 38) Tu întrebi, cum poate Dumnezeu să extindă în mod just astfel de credit bisericii, și pentru ce? Pentru că El a sculat pe Isus din morți; și Isus s'a suit la cer și a apărut în prezența lui Dumnezeu. Cu privire la aceasta este scris, la Evrei 9 : 24 — 26: „Căci Christos n'a intrat într'un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot (Evreu), care intră în fiecare an în Locul prea Sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori dela întemeierea lumii; po când acum, la sfârșitul vâecurilor, S'a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa".

³⁵ Christos Isus punându-Și în moarte vieaja Sa omenească perfectă și privilegiile ei, și apoi fiind înviat ca o persoană spirituală, El poate prezenta valoarea jertfei Sale umane în prezența sfântă a lui Dumnezeu, spre a fi folosită pentru socoteala debitorilor lui Dumnezeu. Oamenii lumii pot zice: Cine poate pune vreun capital în acel aranjament? Cine poate crede toate acestea? Bine, răspundem noi, aceasta este unde intră elementele credinței, și unde cei credincioși beneficiază. Fără îndoială, îngerilor nu li s'a acordat acel credit în socoteală. Ea (jertfa) nu a fost prezentată lui Dumnezeu în folosul lor; și îngerii sfinți nu o necesitau. Mai mult încă, ei nu ar dori perfecțiune umană și drepturile ei la viață în Eden creditate lor, deoarece omul perfect este făcut cu puțin mai jos decât îngerii". (Psalm 8 : 5) Oamenii sunt datorii lui Dumnezeu prin nașterea în păcat și necesită aranjarea unei astfel de socotele.

³⁶ Cum li se acordă acum aceluia care devin membrii „Bisericii lui Dumnezeu” pregătirea plină de har făcută pentru ei? Pe ce motive îi va achita Iehova Dumnezeu de păcatul și imperfecțiunea la care sunt supuși prin moștenire la naștere? Cum le va credita Dumnezeu valoarea omului perfect și privilegiile sale de lui în Eden? Aceasta este din cauza credinței lor. Dacă ei nu credeau în Dumnezeu și în pregătirea Sa prin Christos, ei nu s'ar fi îndreptat spre El pentru acest beneficiu. Ei trebuie să aibă credința pentru a face aceasta; și aceasta este condițiunea lui Dumnezeu pentru ei. De aceea îndreptățirea lor este una prin credință; și ea rezultă din aceea că li se impută, li se recunoaște, li se socotește sau li se creditează dreptatea înaintea lui Dumnezeu.

³⁷ Ce aranjament plin de grație și milostivie Da; și aceasta este pentru ce li se amintește membrilor bisericii lui Dumnezeu că ei sunt „îndreptățiți prin harul Său". (Tit 3 : 7) Fără harul sau favoarea Sa, nu ar fi fost posibil ca ei să fie făcuți drepti înaintea lui Dumnezeu. Aceasta le este dată gratuit, atât timp cât credința lor în Dumnezeu nu-i îmbogățește într'un fel oarecare sau să plătească ceva. Cuvintele lui

Elihu către Iov cel răbdător, li se potrivesc foarte bine: „Dacă ești drept, ce-l dai Lui? Ce primește El din mâna ta?" (Iov 35 : 7) „Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin". (Romani 11 : 35, 36) Pentru astfel de motiv, și deasemenea pentru motivul că îndreptățirea este îndeplinită prin eliberarea noastră de datoria păcatului prin prezentarea jertfei lui Isus înaintea lui Dumnezeu, se spune bisericii creștine: „Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Christos Isus. Pe El Dumnezeu l-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă, le ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu". Romani 3 : 24, 25, *Emphatic Diaglott*.

³⁸ Astfel era posibil pentru apostolul Pavel să zică, după cum s'a citat mai sus (paragraful 17), că unii din biserica creștină fuseseră curvari, incinători la idoli, preacurvari, hoți, lacomi, bețivi, defăimători, hrăpăreți, etc. dar acum ei erau spălați, sfințiți și „socotiți neprihăniți, în numele Domnului Isus Christos, și prin duhul Dumnezeului nostru". (1 Corinteni 6 : 9 — 11) „În numele Domnului Isus" înseamnă prin puterea și prin serviciul Răscumpărătorului, pe care le ocupă Domnul Isus. În acel nume, creștinii crezând în El, au șters starea păcătoasă dinaintea lui Dumnezeu; și atunci îndreptățirea lor prin credință i-a pus pe același picior de egalitate cu Adam, fiul perfect al lui Dumnezeu în Eden. Din cauza aceasta, ei mureau pentru păcat; și prin urmare ei nu trebuie mai departe să se dedea cu voia în vreun păcat, nici să facă aceasta pentru pervertita plăcere pe care carnea imperfectă o are păcătuind. Ei nu trebuie să fie mai departe servii păcatului. „Nicidecum! Noi, cari am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat". (Romani 6 : 2, 7; *marginală*) „Pentru că acela care a murit, a fost îndreptățit de păcat". — *Emphatic Diaglott; Rotherham*.

³⁹ Prin urmare, dacă creștinul se străduiește să trăiască în conformitate cu îndreptățirea sa, el nu va căuta să se supună păcatului. Nu că el ar putea trăi de aci înainte în mod perfect în carne, din cauză că el nu poate face aceasta, întrucât este încă în carnea imperfectă; ci că el nu are plăcere sau simpatie în păcat. Când creștinul comite păcat datorită condiției moștenite a cărnii sale, atunci el are încă disponibil pentru folosul său baza pentru îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu, anume, sângele lui Isus Christos. El poate încă să exercite credință în acea viață jertfită și în foloșele ei. Făcând astfel, el obține dela Dumnezeu iertare pentru păcatele sale, și menține o poziție curată și dreaptă de partea lui Dumnezeu. Dovada scripturală pentru aceasta este la 1 Ioan 1 : 9, 10; 2 : 1, 2; „Dacă ne mărturisim păcatele, El este

37. Pentru ce se spune despre ei că sunt „îndreptățiți prin harul Său"?

38. În ce nume, și în ce mod au fost ei îndreptățiți? și care este relațiunea lor de aci înainte cu păcatul?

39. Poate creștinul îndreptățit să trăiască perfect în carne? și cum pot ei obține ceea ce au nevoie?

35. Cine beneficiază din acest aranjament? și cum?

36. Cum se împărțese membrii bisericii din această îngrijire? și de aceea cum este numită îndreptățirea lor?

credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n'am păcătuit, îl facem mincinos, şi cuvântul Lui nu este în noi. Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Christos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre; şi nu numai pentru ale noastre ci pentru ale întregii lumi". — *God's speed.*

Pentru ce prin imputare?

40. Având explicaţia precedentă de felul cum este dreptatea imputată sau creditată Bisericii lui Dumnezeu, unii pot fi încă neliniştiţi cu convenita întrebare, anume, Pentru ce este dreptatea dată acuma Bisericii lui Dumnezeu prin imputare? Care este sensul unui astfel de aranjament, adevăratul obiect al lui? Pentru ce li se dă „neprihănirea care dă viaţă” pe o bază de *imputare*? Ca urmare examinării noastre, apare răspunsul Scripturilor.

41. Tu vei observa că argumentul apostolului despre îndreptăţire, așa cum se aplică bisericii lui Dumnezeu, se întâmplă în legătură cu astfel de lucruri ca sfinţenie, gloria lui Dumnezeu, moştenitorii lui Dumnezeu, Împărăţia lui Dumnezeu, etc. Spre exemplu în Tit 3 : 7 citim: „Pentru că, odată *socotii neprihăniţi* prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moştenitori (ai lui Dumnezeu) ai vieţii vecinice”. Deasemenea 1 Corinteni 6 : 10, 11, 19, 20: „Nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreţii nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu. Şi așa eraţi unii din voi! Dar aţi fost spălaţi, aţi fost sfinţiţi, aţi fost *socotii neprihăniţi*, în Numele Domnului Isus Christos, şi prin duhul Dumnezeului nostru. Nu ştiţi că trupul vostru este Templul duhului sfânt, care locuieşte în voi, şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu”. Deasemenea Galateni 3 : 24, 26, 27, 29: „Astfel legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim *socotii neprihăniţi* prin credinţă. Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu, prin credinţa în Christos Isus. Toţi cari aţi fost botezaţi pentru Christos, v-aţi îmbrăcat cu Christos. Şi dacă sunteţi ai lui Christos, sunteţi „sămânţa” lui Abraham, moştenitori prin făgăduinţă”. Deasemenea Romani 5 : 1, 2: „Deci, fiindcă suntem *socotii neprihăniţi*, prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos. Lui îi datorăm faptul că, prin credinţă, am intrat în această stare de har, în care suntem; şi ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”.

42. Îndreptăţirea întâmplându-se în legătură cu astfel de alte lucruri, așa după cum se aplică creștinilor, acest fapt arată că îndreptăţirea prin

credinţă nu este un sfârşit în ea însăşi. Este o treaptă spre altceva. De altminteri, îndreptăţirea bisericii creștine ar înceta cu facerea lor în realitate perfecţi şi dreapţi în carne în aşteptarea că ei ar trăi pe pământ vecinic, într'un paradis terestru sau grădină a Edenului. Dar nu acesta este destinul pentru care Dumnezeu se ocupă de biserică, care este „trupul lui Christos”. Dumnezeu a chemat pe creștinii cari sunt în trupul lui Christos la o chemare cerească, ca să fie părtaşi împreună cu Christos Isus în Împărăţia cerurilor. Lor le scrie apostolul Pavel: „Să vă purtaţi într'un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăţia şi slava Sa”. — 1 Tesaloniceni 2 : 12.

43. Şi așa, în ciuda îndreptăţirii lor prin credinţă, Iehova Dumnezeu nu a restabilit mandatul divin astorfel de creștini, anume, de „a se înmulţi şi a umple pământul”. (Genesa 1 : 28, *Rotherham*) Dumnezeu nu a restabilit astfel de mandat divin Capului lor, „omului perfect, Christos Isus”. Aceea indică că, în îndreptăţirea lor, El nu a prevăzut pentru ei nici un fel de destin pământesc, carnal. Ține în minte, deasemenea, că apostolul declară: „Ce spun eu, fraţilor, este că nu poate carnea şi sângele să moștenească Împărăţia lui Dumnezeu; şi că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea”. (1 Corinteni 15 : 50) Acum îndreptăţirea prin credinţă, astfel după cum biserica are în prezent, se aplică cărnii, corpurilor lor umane; şi așa, chiar dacă cineva ar avea îndreptăţire în ce priveşte carnea, chiar cu dreptate după carne, imputată cuiva, unul ca acesta de pe pământ nu poate să meargă în cer pentru acel singur motiv, căci carne şi sânge nu poate să moștenească Împărăţia lui Dumnezeu. Omul perfect Adam, o creatură din carne şi sânge, nu era făcut pentru cer. Omul perfect Isus, prin urmare, înainte ce El s'a întors în cer, şi-a depus în moarte vieţea Sa umană şi carnea Sa perfectă a dat-o ca pâine pentru vieţea lumii, şi a fost înviat dintre morţi ca o creatură spirituală. El a lăsat un exemplu pentru urmaşii Săi. Şi de aceea, aceia cari sunt membrii trupului Său, nu pot să rămână pentru vecie trăind ca creaturi de carne şi sânge, dar trebuie în acelaş chip să moară credincioşi. Mai de grabă decât să rămână pentru vecie pe pământ, ei trebuie să uite pentru vecie lucrurile cărnii, adică, această existenţă umană pământescă. Ei trebuie să fie prezentaţi în jertfă lui Dumnezeu pentru o justificare a numelui Său, întocmai după cum era Conducătorul lor Christos Isus.

44. Înainte ce vreodată astfel de urmaşi ai lui Christos pot fi prezentaţi în jertfă bineprimită lui Dumnezeu, ei trebuie în mod necesar să fie mai întâi îndreptăţiţi prin harul lui Dumnezeu prin Christos Isus. De altminteri, starea lor naturală, cu păcatul înăscut şi imperfecţiune cât şi sub condamnarea justă a lui Dumnezeu, i-ar împiedeca să fie acceptaţi de El ca o jertfă plăcută. Din acest punct de vedere toate ele-

40. În ce fază a îndreptăţirii este în mod potrivit ridicată întrebarea acum?

41. În legătură cu ce alte lucruri se întâmplă discuţia lui Pavel în ce priveşte îndreptăţirea bisericii, așa după cum este arătată prin textele scripturale?

42. Ce arată acest fapt? şi cum ar fi cazul de altminteri?

43. Ce fapte pe mai departe arată că menirea bisericii nu este pământescă şi că îndreptăţirea este numai o treaptă spre altceva?

44. (a) În legătură cu astfel de jertfă cum devine clară necesitatea îndreptăţirii? (b) Cum își dovedesc credincioşii credinţa lor, şi cum procedează Dumnezeu cu aceia acceptaţi pentru jertfă?

mentele necesare îndreptării devin clare, dacă ei urmează să moștenească Impărăția cerurilor. Această îndreptare le vine prin cecălință. Această credință sau încredere în Dumnezeu și în îngrijirea Sa prin Christos ei trebuie să o arate sau să o dovedească prin facerea unei depline consacrări a lor lui Dumnezeu prin Christos. Ei trebuie să spero că vor fi acceptabili prin Christos Isus, sau „acceptați în Cel Prea-Iubit”. (Efeseni 1:6) Astfel ei „se leapădă de sine”. (Matei 16:24) Pentruca Marele Său Preot, Christos Isus, să poată să prezinte pe acești credincioși ca pe o jertfă bine primită. Iehova Dumnezeu îndreptățește pe credincioșii consacrați și le impută dreptatea perfectă. Atunci, acceptându-i pe aceștia ca jertfiți prin Christos, Iehova Dumnezeu îi naște prin spiritul Său dătător de viață spre o nouă viață, deci spre o nouă menire. menirea cerească în Impărăție cu Christos Isus. Și prin spiritul Său Dumnezeu îi sfințește pentru serviciul Său ca martorii și servii Săi. — 1 Petru 1:2—4; Ioan 3:3, 5; Romani 8:16—18.

45. Acum noi putem vedea procedura economică a lui Iehova Dumnezeu în darea îndreptării prin credință aceluia din „biserica lui Dumnezeu” și făcând aceasta prin imputațiunea dreptății. Cunoscând dinainte că acești creștini urmează să fie jertfiți după ce și-au făcut con-

45. Cum, atunci, este văzută purtarea lui Dumnezeu cu biserica Sa ca fiind economică?

sacrarea lor față de El, Iehova nu le dă perfecțiune reală în carne. El le-o impută sau le-o creditează din cauza credinței și ascultării lor și în virtutea valorii perfecte jertfe umane a lui Isus. Astfel aceștia pot fi jertfiți ca fii umani, renunțând pentru totdeauna la dreptul lor de viață veșnică umană perfectă pe pământ. Astfel, de asemenea, Iehova poate acum să-i nască prin spiritul Său al vieții și să le pună înainte speranța vieții nemuritoare în Impărăția cerească a scumpului Său Fiu. El nu așteaptă până la sfârșitul domniei de o mie de ani a scumpului Său Fiu, pentruca să aibă fii umani perfecți, care să fie în stare să parcurgă acest proces de jertfă. Imputarea sau creditarea dreptății prin credința în Christos Isus, pregătește pentru El calea convenită pentru a îndeplini toate acestea acum în decursul domniei păcatului și a morții omenirii.

46. Toate faptele de mai sus deschid ochii noștri spre a vedea distincțiunea dintre îndreptarea membrilor „biserică lui Dumnezeu” și îndreptarea care vine „oamenilor de bine” în glorioasa lună ce vine. Cu privire la aceasta rugăm a se vedea articolele de fond a ediției noastre de pe luna Iulie, cari încheie aceste serii de discuțiuni.

46. Cum sunt deschise ochii noștri acum să vadă, și unde să privim pentru discuția aceasta?

(Watchtower din 1 August 1945)

Evenimente de bucurie la Cleveland și Pittsburg

NICI UN POPOR nu se bucură mai mult, când se adună împreună, de edificare, facilită și acțiune unită spre gloria lui Dumnezeu, decât Martorii lui Iehova. Ardoarea timpurilor și dificultăților adunării împreună nu contează la ei. Întărirea și bucuria provenită din adunarea împreună pentru înaintarea intereselor Impărăției lui Dumnezeu, prețnuiește la ei mai mult decât orice efort și cheltueli. Astfel cu o bucurie de nedescris mii au profitat de adunarea dela Cleveland, Ohio, în ultimele zile ale lui Septembrie 1945.

Adunarea generală anuală a Societății de Biblie și Tractate Watch Tower, o corporațiune pennsylvaniană, la Pittsburg, Pa., era hotărâtă pentru luni 1 Octombrie. Acest fapt a făcut convenabil ca să se țină o adunare preliminară locală într'un oraș apropiat, spre a fi servită de către Președintele Societății, N. H. Knorr. Cleveland a putut oferi posibilități pentru o astfel de adunare, și a fost ales în acest scop. Aceasta însemna o conferință districtuală, și datorită restricțiunilor de călătorie, invitațiunile au fost trimise prin scrisori speciale grupelor din statul Ohio. Acestea au fost trimise cu zece zile mai înainte, anunțând o adunare de două zile, 29 și 30 Septembrie, și avizând despre participarea personală a fratelui Knorr și deasemenea despre subiectul vorbirii publice, „Bucurați-vă națiuni”, în marele auditoriu public din Cleveland. Deasemenea scrisori speciale, dând aceeași informație, au fost trimise prin vizite directe ale vestitorilor din grupa Cleve-

laud tuturor oamenilor de bine, notați în dosarele lor.

Astfel de vești, cu toate acestea, erau prea bune spre a fi ținute între hotarele Ohio-ului, și, persoane cari nu puteau să tacă, au răspândit marea veste printre rudele și prietenii lor din alte state și provincii. Era surprinzător că atunci când adunarea dela Cleveland a fost deschisă, erau prezenți acolo frați din cele mai multe sau din toate statele Uniunii, și deasemenea și din provinciile Canadei, nerăbdători, agitați și plini de bucurie.

Zecă unități ale Martorilor lui Iehova lucrează direct în Cleveland și în suburbiile sale învecinate, și, fără îndoială, ei au problemele lor. În ziua dinaintea adunării, vineri 28 Septembrie, a fost aranjată o adunare specială de după amiază mai ales pentru servii acestor unități de grupă și pentru pionerii locali. Cu toate acestea, puhoiul de frați cari soseau vineri la sediul comitetului adunării era de așa natură încât adunarea a trebuit să fie deschisă tuturor celor ce doreau să participe. Aceasta a fost ținută la sala Impărăției a unității No. 1, și mulți din cei 428 prezenți erau obligați să stea în picioare. Incepând la orele 3 p.m., primul care s'a adresat în scurt adunării a fost T. J. Sullivan, un director al societății din departamentul de serviciu dela sediul central din Brooklyn. Apoi Președintele, fratele Knorr, a condus o adunare de întrebări și răspunsuri privitor la organizația și metodele pentru ducerea înainte a vestirii Impărăției lui Dumnezeu pe teren. Aceasta a

ținut până la 1.50 p.m., și s'a dovedit a fi foarte de folos și instructoare pentru toți.

Sesiunea de seară, deasemenea hotărâtă inițial numai pentru unitățile grupei din Cleveland, a fost transferată în sala de muzică, în aceeași clădire a auditoriului public din Cleveland, pe aleea de pe coasta lacului strada a șasea. Aici asistența s'a urcat de șase ori față de precedentă, anume, la 2.500. Fratele Sullivan mai întâi a ținut o cuvântare de o jumătate de oră despre „Serviciul nostru pentru Împărăție”, după care fratele Knorr a vorbit despre „Aducerea aminte de Creatorul Lumii Noi”, tratând mai ales textele din *Eclesiastul* 11 : 9, 10 și 12 : 1 -- 14. Toți s'au bucurat nespuse de mult, nu numai multele persoane tinere prezente, ci și oamenii mai bătrâni, mulți cari deveniseră bătrâni în serviciul lui Iehova. După cum *Turnul de Veghere* se așteaptă să publice această întrunire din numerele sale viitoare, ne face plăcere să atragem atențiunea cititorilor noștri la aceasta.

Adunarea din Cleveland.

„Ce va fi la Cleveland dacă ar ploua”, s'au auzit zicând unii pe străzi. Dar ploaia de sămbătă nu a doborât pasiunea oștilor lui Iehova, adunate pentru serviciul pe teren. La 29 Septembrie lucrarea de reviste pe stradă, distribuirea de afișe pentru adunarea publică, mărțuria din casă în casă și activitatea de vizite ulterioare mergea înainte, deoarece timpul limitat al adunării trebuie să fie răscumpărat, pe ploaie sau pe soare. În aceste activități creștine, membrii rămășiței membrilor unși ai corpului lui Christos, au lucrat în unitate, „umăr la umăr”, cu de mai multe ori mai multe „alte oi” ale Domnului, Ionadabii zilei moderne.

Pentru convenita ședință a adunării, în conformitate cu programul tipărit, marea mulțime a mers acum în vastul auditoriu public, cu o capacitate de 10.500 de locuri. Comoditățile obișnuite ale unei adunări a Martorilor lui Iehova au fost instalate la auditoriu, cuprinzând o cofetărie. Aici erau servite gustări sănătoase gratuite congresioniștilor. Contribuțiuni voluntare pentru acoperirea cheltuielilor cofetăriei erau oferite în anumite locuri desemnate pentru aceasta.

La 2.30 p.m. președintele adunării N. Drysdale a cerut cântarea „Dumnezeu etern, Rege ceresc”, și o orchestră bine antrenată (care a crescut la 36 de instrumentiști) cântau acordul, și adunarea formală era în toi! A fost rostită o rugăciune pentru binecuvântarea divină, și apoi a urmat o serie de patru cuvântări, foarte accentuând fericitul fapt că Iehova Dumnezeu domnește din nou pe pământul nostru dela 1914. Titlurile și cuvântătorii erau, „Cântarea Nouă”, de către servul adunării C. Hessler; „Cântăreții”, de către servul de grupă din Cleveland E. Hooper; „Iehova împărătește”, de către J. Pierce, un serv pentru frați, călător; „Organizația teocratică vizibilă”, de către Grant Suiter, unul dintre directorii Societății. Asistența la aceste cuvântări era de 5.880.

Zidind pe cuvântările precedente de după masă, programul de seară a fost înălțat la un eveniment de neuitat. După 15 minute de cântare și anunțări, cuvântările s'au reluat la 7.30 p.m., „Darul Fiului Său” fiind mai întâi prezentat de către fratele Sullivan. „Darul Său ne-

spus de mare” a fost următor prezentat de către un alt director al Societății, F. W. Franz, și tratat după metoda și în modul după cuiva biserica creștină timpurie a administrat, prin corporația ei conducătoare, contribuțiunile pentru săraci și necesitățile creștinilor Evrei la Ierusalim cam pe la anul 55 d. Chr. Cuvântarea a culminat cu explicarea ce este darul lui Iehova Dumnezeu nespuse de mare, menționat în 2 Corinteni 9 : 15.

Consumându-se întreaga zi a urmat cuvântarea finală, „Martorii lui Iehova în locuitorie”, de către fratele Knorr. O asistență de 6.789 au simțit inimile lor arzând în ei, pe măsură ce ascultau această cuvântare dând dovadă istorică de nețăgăduit din rapoartele mai cu seamă dela 1933—1945 în ce privește cine sunt în realitate „Martorii lui Iehova”. Era trecut de 10 p.m. când fratele Knorr a complectat această inspecție mondială a încercării. În frumoasa urmărire el apoi a prezentat cea mai proaspătă publicație a Societății, o nouă broșură de 48 de pagini, *Instrucțiuni de Organizare pentru Vestitorii Împărăției*, adaptabile pentru a fi folosite în toată lumea în vremele de după războiu. Anunțarea planurilor sale pentru o foarte mult necesită vizită în Insulele britanice și Europa continentală, în ultimul trimestru al acestui an, a evocat o altă ploaie de aplauze. Și când a informat că Societatea va încerca să primească ajutor material pentru necesitatea fraților din Europa Centrală și că, la timpul potrivit, Societatea le va spune cum vor putea să contribuie cu toții cu partea lor de ajutor, iubirea frățească din inimile miilor încântați de acest fapt, i-a încălzit pe toți la o și mai vișuroasă batere în palme. Întreaga adunare, printr'un vot frenetic de „Da!” a incredințat pe fratele Knorr cu plăcuta sarcină a transmiterii iubirii lor tuturor fraților Europeni pe care îi întâlnește în străinătate. Niciodată nu erau frații mai entuziasmați, și, cu evlavie, și-au alăturat inimile lor cu fratele Knorr în rugăciunea sa de încheiere.

În tot decursul nopții mai mulți frați au continuat să sosească la Cleveland, ca să poată participa măcar în ultima zi la adunare, duminică 30 Septembrie; și zelul lor de a se aduna împreună cu aceia de aceeași credință prețioasă, a fost răsplătit din belșug. Primul eveniment al zilei era cuvântarea de hotez, la 8.30 a.m. Sala Împărăției, pe aleea principală Lexington, era înlesită cu această ocazie. Mai înainte de a fi scufundați în apă în strandul orașului, la Centrul de Recreție St. Clair, 98 de inși au răspuns afirmativ la întrebări, 36 bărbați și 62 femei. Pentru activitățile pe teren ale zilei, toți ceilalți frați s'au adresat săliilor Împărăției în secțiunile respective unde domiciliu și s'au repezit de-acolo la lucru. Dintre 769 de pioneri prezenți la adunare, 252 erau vestitori speciali, și toți aceștia au ajutat la producerea rezultatului frumos în serviciu, care a fost raportat mai târziu adunării privind cele două zile de activitate unită.

La 2.15 p.m. cuvântările în auditoriul public s'au reluat din nou. Din asistență era evident că auditoriul va fi ca și împachetat pentru adunarea publică dela ora 7 p.m. Contingentul celor trei directori ai Societății, Suiter, Sullivan și Franz, au servit o sănătoasă serie de cuvântări

despre „Trăim sub Har și nu sub lege”, „Erau părți ale legământului vecinic?” și „Lume dreaptă fără cele zece porunci”. Înainte de a se scrie au fost sfârșite între timp fusesse umplut până la refuz. Într-un accent puternic adunarea a cântat „la loc de partea lui Iehova”, și la 4 p. m. președintele adunării a introdus vorbitorul public, fratele Knorr. Cuvântarea care a urmat, „Bucurați-vă națiuni”, a ținut cea vastă asistență de 13,500, și aplauzele lor a lăsat să se întrevadă că ei se bucurau fie ca popor al lui Iehova sau împreună cu acesta; ei au înțeles motivele glorioase pentru a fi veseli de nepotolit. Un dar gratuit al broșurei „*Impărăția lui Dumnezeu este aproape*” a fost oferit la încheierea celor circa 4.000 de străini de bine din asistență. Această adresă publică a adus adunarea din Cleveland la încheierea ei.

Adunarea societății la Pittsburg

Dela Cleveland la Pittsburg, Pa., este regulat mai multe ore cu trenul sau cu automobilul. Acolo, ziua următoare, luni 1 Octombrie, 186 de inși s'au adunat la biroul Societății Watch Tower în clădirea Wabash, la 10 a.m. Aceasta era în armonie cu statutele revizuite ale Societății de Biblie și Tractate Watch Tower, așa după cum au fost modificate în adunarea generală anul trecut, la 2 Octombrie 1944. Înștiințare despre aceasta a fost trimisă prin scrisoare celor 438 de membri ai Societății. Dintre acești membri, 332 mărturisesc a fi fiii rămășița unsă a lui Iehova a membrilor corpului lui Christos, și 106 pretind a fi Ionadabi, sau oameni de bine. Sunt 19 membri de culoare. Toți împreună reprezintă 27 de națiuni, afară de cele 48 de state și Districtul Columbia ale Statelor Unite ale Americii. Toți membrii sunt servi activi ai Impărăției lui Dumnezeu, 83 fiind în instituțiile Societății în America, și 142 fiind asociați cu grupele Americane ale Martorilor lui Iehova, 102 fiind pioneri, 70 servi de grupă permanenți, 3 servi pentru frați, 3 servi de depozite de cărți, și 35 reprezentând sucursalele străine ale societății. Fie prin procură sau prin prezență personală, 427 de membri au asistat și votat.

După ce secretarul activ a împărțit buletinele de vot, fratele Knorr a prezidat adunarea. Ordinea de zi a adunării era alegerea celor șapte membri ai Consiliului de Directori ai Societății. Înainte de a proceda la aceasta, fratele Knorr a citit o scrisoare către adunare. Din cauza importanței ei, în acest timp de tranziție când membrii rămășiței unse a lui Dumnezeu, moștenitorii Impărăției cerești, în mod treptat trec dela starea pământească și mulțimea „altor oi” ale Sale cu speranța vieții vecinice pe pământ, crește în număr, noi publicăm această scrisoare. Ea se explică pe ea însăși.

SCRISOARE DE INTERES GENERAL.

Brooklyn, New York,
24 Septembrie 1945.

Către membrii

Societății de Biblie și Tractate Watch Tower
Pittsburg, Pennsylvania.

Iubiți colegi servi:

La 13 Ianuarie 1942, fiind un membru al Consiliului de Directori al Societății de Biblie și Tractate Watch Tower, am fost ales vice-președinte al acelei societăți pentru a ocupa postul devenit vacant prin alegerea fratelui Knorr ca președinte. Chiar dela acea dată m'am străduit, cu sârguință și cu ajutorul Domnului, să îndeplinesc îndatoririle aceluia post, cu și să îndeplinesc alte privilegii și responsabilități ale serviciului acordate mie de Domnul.

La data când Consiliul de Directori m'a ales ca vice-președinte ei știau că eu nu mă consider a fi unul din rămășița corpului lui Christos, ci că eu am sperat a fi din clasă „mulțimei mari”, așteptând să primesc viață pe pământ, în loc de gloria cerească. La acel timp membrii consiliului nu considerau că cineva care nu este din „rămășiță” să fie descalificat de a purta o poziție ca un funcționar al Societății. Cu toate acestea, dela acel timp, noi am fost în mare măsură luminați cu privire la situația clasei Ionadab în organizație prin descoperirile cuvântului Domnului în articolele *Turnului de Veghere* despre „dreptul străinului”. Deasemenea în acea revistă am învățat mai mult despre „corporația guvernatoare” și despre poziția potrivită a Societății de Biblie și Tractate Watch Tower în relațiune cu această „corporațiune guvernatoare”. Aceste chestiuni vitale au devenit mai clare tuturilor Martorilor lui Iehova în anii recentți.

Se vede clar, ca un rezultat a acestei înțelegeri mai clare, că fiecare membru din Consiliul de Directori al Societății, pe care Domnul îl folosește să dirijeze lucrarea Sa pe pământ, trebuie să fie o parte integrală a corporației guvernatoare spirituală a lui Christos, atât timp cât sunt din aceia din „rămășiță” legal admisibili în directorat, cari posedă calificările necesare să administreze afacerile Societății. Prin urmare, deoarece iată a fost făcută o mai clară apreciere a calificărilor convenite funcționarilor și directorilor Societății, eu nefiind din clasa rămășiței și în același timp fiind un membru al consiliului, cât și un funcționar al Societății, s'a prezentat și se prezintă acuma o ocaziune pentru hotărîre și acțiune în armonie cu voia Domnului.

Mai bine de un an, când fratele Knorr și eu mine lucram împreună la modificarea propusă statute'lor, această chestiune a fost discutată de noi. Noi am considerat atunci dacă calificățiunile directorilor și funcționarilor trebuie să fie prezentate volanților acționari în forma unei rezoluții pentru a modifica statutele fixând calificățiunile directorilor și funcționarilor. La acel timp aceasta nu ni s'a părut a fi o chestiune care trebuie tratată prin modificarea statute'lor, din pricina cauzelor prea numeroase pe cari timpul nu-mi permite să le discut aci. La acel timp s'a socotit potrivit de către noi să supunem chestiunea Consiliului de Directori la o dată convenabilă astfel ca Consiliul să poată fixa calificățiunea directorilor și funcționarilor, limitându-i la aceia din clasa „rămășiței”, în armonie cu voia Domnului.

Socotind că chestiunea trebuie să fie clarificată și hotărîită de către Consiliul de Directori înainte de prima adunare anuală sub noua modificare a statute'lor, această chestiune a fost

supusă recent membrilor Consiliului de Directori. După o cercetare cu rugăciune și hotărâre cuvenită, membrii consiliului inclusiv eu, au decis că era voia Domnului ca toți funcționarii cât și directorii societății, trebuie să fie din clasa „rămășiței” atât timp cât din aceștia sunt disponibili și calificați. Hotărârea a fost unanimă.

Având în vedere că sunt membri ai Consiliului de Directori cari sunt calificați să fie vice-președinte, și deoarece sunt membri ai Societății din cari fiecare este competent să devină un membru al Consiliului de Directori în conformitate cu voia Domnului, eu nu cred că ar fi în armonie cu judecata Domnului ca eu să continui să activez ca vice-președinte al Societății și ca un membru al Consiliului de Directori. Cu toate că numele meu ca un candidat pentru re alegere ca un director a fost tipărit pe buletinele expediate membrilor Societății, eu nu prefer să fiu numit pentru re alegere la adunarea anuală a membrilor. Eu prin această imi retrag numele ca un candidat pentru re alegere ca un director. Se propune ca o persoană competentă din clasa „rămășiței” să fie numit și ales să ocupe locul meu în Consiliul de Directori. Deoarece termenul meu în postul de vice-președinte expiră cu retragerea mea ca un membru al consiliului prin alegerea unei alte persoane, nu este necesar pentru mine să demisionez ca vice-președinte pentru că acel post să fie complectat de către o persoană competentă dintre membrii Consiliului. Un nou vice-președinte urmează să fie ales de către directori după adunarea anuală a membrilor. Calitatea mea de membru în societate cu voi va continua în mod sincer.

Acțiunea mea în declinarea de a servi mai departe ca un membru al Consiliului de Directori și ca vice-președinte al Societății de Biblie și Tractate Tower, o corporațiune pensylvaniană, nu este o sustragere dela răspundere. Este mai degrabă un efort de a mă supune la ceea ce apare a fi voia Domnului, acceptabilă mie, și căreia eu doresc să mă conformez. — Romani 12 : 2; Psalm 10 : 8.

Frații de pretutindeni, inclusiv toți membrii Societății cari votează la alegere, fără indoială vor fi bucuroși să se alăture cu mine și cu ceilalți membri ai Consiliului de Directori la această chestiune. Făcând astfel noi ne supunem sfatului apostolului Pavel, anume: „Vă îndemni fraților, pentru numele Domnului nostru Isus Christos, să aveți toți același fel de vorbire, să n'aveți desbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într'un gând și o simțire”. — 1 Corinteni 1 : 10.

Fără indoială că în zilele națiunii lui Israel Iehova nu a permis aceloră din clasa „străinului” să facă lucrarea care aparținea în mod exclusiv Levitilor. Nu este motiv pentru ce aceasta ar fi diferit în această zi a lui Iehova.

Mai mult încă, acțiunea luată nu trebuie considerată ca vreo indicație de desbinare. Nu este desbinare între aceia din clasă „unsă” și aceia din clasa „străinului” la sediul principal al organizației Domnului pe pământ. În adevăr noi ne bucurăm că mâinile noastre sunt împreunate în serviciul lui Iehova și că inimile și mințile noastre sunt unite împreună ca una, întocmai așa cum era acelea a lui Iehu și Ionadab când se plimbau împreună în car pentru bătaie.

2 Regi 10 : 15, 16.

Eu mă bucur să stau cu voi ca un colog războinic pentru Iehova, mărșăluind sub Comandantul neînfrânt al popoarelor, hotărât că, prin spiritul lui Iehova, niciodată nu vom rupe rândurile noastre strănse. Făcând aceasta, noi vom avea o mică parte în justificarea numelui lui Iehova, și vom vedea dușmanul prăbușindu-se în pulberea înfrângerii.

Fratele vostru,
(Semnat) Hayden C. Covington.

ALEGEREA DIRECTORILOR ȘI FUNCȚIONARILOR.

Prin urmare numele fratelui Covington a fost retras de pe listele nominale, cu toate că el continuă încă ca unul dintre cei 438 de membri ai Societății și deasemenea ca imputernicit legal al Societății. Fratele Knorr apoi a citit rezoluția referitoare la scrisoarea fratelui Covington care expune mai întâi chestiunea Consiliului de Directori. După aceasta au urmat numirile pentru directori, și Lyman A. Swingle lela sediul principal al Societății din Brooklyn, N.Y., a fost numit ca înlocuitor al fratelui Covington. Un vot unanim a fost dat pentru toți cei șapte numiți, anume, N. H. Knorr; W. E. Van Amburg și L. A. Swingle pentru a servi ca directori pentru o perioadă de trei ani; H. H. Riemer și F. W. Franz, pentru doi ani; și T. J. Sullivan și Grant Suiter, pentru un an.

Pentru următoarele patruzeci și cinci de minute fratele Knorr apoi a făcut o cuvântare de serviciu, materialul căreia va fi cuprins în *Cartea noastră* pe 1945 ca introducerea raportului anual de serviciu al Societății. Fratele C. E. Stewart, Sr., din Pittsburg, a îndemnat apoi pe toți cei prezenți la această adunare anuală să trimită iubirea și salutarile lor fraților lor din Europa prin fratele Knorr; moțiune care a fost ropede sprijinită și votată în mod unanim. Fratele Knorr a încheiat adunarea cu rugăciune. Era o fericită ocaziune, și numeroase erau comentariile despre cum de ușor și expeditiv au decurs procedurile sub regulile teocratico revizuite ale statutelor Societății.

Numai patru dintre cei șapte directori ai Societății erau în asistență la adunarea generală anuală dela Pittsburg. De aceea alegerea funcționarilor Societății de către Consiliul de Directori, după cum este cerut de către statutele modificate, a fost amânată până când toți să poată fi anunțați spre a se aduna împreună în adunare regulată. Aceasta s'a făcut vineri, 5 Octombrie 1945, adunarea consiliului fiind convocată de către fratele Knorr la sediul principal din Brooklyn pentru ora 8 a.m. Toți cei șapte s'au întrunit împreună în biuroul privat al președintelui. După rugăciune pentru conducerea și binecuvântarea lui Iehova, următorii au fost numiți și apoi aleși prin voturi unanime: N. H. Knorr, ca președinte; F. W. Franz, ca vice-președinte; W. E. Van Amburg, ca secretar-casier; el continuând în succesiune neîntreruptă în acest post al Societății dela 24 Martie 1903; și Grant Suiter și H. H. Riemer, ca secretari-casieri ajutori. Ne mai fiind nimic la ordinea zilei, rezultatele adunării au fost încredințate Domnului cu rugăciune.

(Watchtower din 1 Noembrie 1945)